Cyan Magenta Yellow Black

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

№ 207 (3207)

СУБОТА
1 листопада
2003 року

ФОТОФАКТ

Фото Михайла ГОЛЯКА.

В Оперному театрі столиці відбувся святковий концерт, присвячений 7-й річниці створення Податкової служби України.

ОФІЦІЙНО

Двосторонній монолог

Україна і Росія не змогли здолати протиріч у розв'язанні тузлинської проблеми. Під час підсумкової прес-конференції Міністр закордонних справ України Костянтин Грищенко та його російський колега Ігор Іванов висловили діаметрально протилежне бачення проблеми.

«Ми вважаємо острів Тузла невід'ємною частиною української території і надали на переговорах історичну, юридичну та іншу аргументацію на підтвердження своєї позиції», — заявив Костянтин Грищенко. «Кордонів у СРСР не було. Тому ставити чи не ставити їх під сумнів — важко. Є різні документи, які можна по-різному трактувати. Це питання переговорного процесу», — вважає Ігор Іванов.

(Закінчення на 2-й стор.).

АНОНС

Дні «Голосу України» на Одещині

Розпочнуться вони 3 листопада й триватимуть тиждень під девізом «Як живеш, глибинко?». Група журналістів газети відвідає низку віддалених від обласного центру сільських районів, зокрема — Саратський, Арцизький, Тарутинський, де передбачено зустрічі в трудових колективах, сільських, селищних та районних радах, ознайомиться з економікою, соціальним і культурним життям регіонів, щоб потім написати про набутки, проаналізувати проблеми, розповісти про цікавих людей. Передбачено й зустріч з нашими друзями-поштовиками, щоб подякувати їм за сприяння в передплаті «Голосу України».

КАРТИННА ГАЛЕРЕЯ

Олег Голосій
(1965—1993 рр.)

Без назви
(1993 р.)

Полотно, олія.

ПРОФЕСІЯ — ДОПОМАГАТИ ЛЮДЯМ

Завтра 150 тисяч працівників соціальної сфери країни уп'яте відзначать своє професійне свято. Нелегка це справа допомагати людям у наш час. Соціальна сфера сьогодні опікує пенсіонерів, інвалідів, малозабезпечених.

Напередодні свята Кабінет Міністрів України відзначив кращих трудівників соціального фронту. Під час вручення нагород віце-прем'єр Дмитро Табачник зачитав привітання Прем'єр-міністра України Віктора Януковича, в якому зазначається, що уряд і далі проводитиме політику з поліпшення якості життя населення.

Ну а поки що у скарбничку досягнень останньої п'ятирічки зараховано: зростання мінімальної заробітної плати і реальної заробітної плати (2003 року — на 15,2 відсотка), скорочення боргів із зарплат (лише нинішнього року на 217 млн. грн.), скорочення рівня реального безробіття (з 11,9 до 10,4 відсотка) і т. ін.

За словами Дмитра Табачника, цього року всі соціальні статті бюджету виконано на сто відсотків. Оратор наголосив, що уряд подбає, щоб держбюджет-2004 був ще більш соціально спрямований. Зокрема, віце-прем'єр слідом за міністром праці і соціальної політики пообіцяв, що наступного року пенсії в середньому збільшаться на 25 відсотків.

А в Кіровограді на виїзному засіданні фракції «Регіони України» член Комітету ВР із питань бюджету Володимир Майстришин сказав, що в проекті держбюджету пропонується призупинити дію низки пільг для населення і замінити їх адресною допомогою. За його словами, у бюджеті-2003, за домовленістю з МВС України, було введено мораторій на пільги для стражів порядку, що стосуються прибуткового податку й оплати за житлово-комунальні послуги. Натомість міліцейському відомству мали дати дотацію в розмірі 550 млн. грн., яку воно так і не одержало.

Ольга ВАУЛІНА.

З нагоди Дня працівників соціальної сфери ключі від автомобілів отримали 11 ветеранів та інвалідів

На знімках: Євгенія Семенівна Ковалик з села Струтин Львівської області та Борис Сергійович Шолубай з села Сергіївка Запорізької області — власники новеньких машин; Міністр праці і соціальної політики Михайло Папієв вітає колег з професійним святом.

Фото Михайла ГОЛЯКА.

У НОМЕР

Стартував профспілковий театральний форум

Учора в оздоровчому комплексі «Дніпро» під Києвом розпочався фестиваль робітничих, студентських та дитячих театральних колективів. Його організатор — Федерація профспілок України. Визначатимуть і нагороджуватимуть переможців завтра. У заходах беруть участь голова ФПУ народний депутат України Олександр Стоян і Міністр культури та мистецтв Юрій Богуцький, **повідомляє наш власний кореспондент Петро ШВЕЦЬ**.

Пільговий хліб

Хліб за талонами. Так спробувала допомогти незаможним мелітопольцям під час сесії міськради спеціальна депутатська комісія з вивчення ринку зерна і борошна. Її представники не виключають перебої у забезпеченні городян «пільговим» хлібом. Нині мелітопольський хлібокомбінат випікає буханці з борошна держрезерву. Вартість «пільгової» хлібини — 82 копійки. Тепер її можуть купити всі бажаючі. Однак мелітопольцям дісталося з резервних запасів держави лише 169 тонн борошна, якого вистачить на півтора-два місяці. Це і непокоїть депутатів міськради.

Мелітопольський міський голова Василь Єфименко вважає таку тривогу передчасною. За його словами, обласний центр зможе одержати банківські кредити для закупівлі продовольчого зерна. Хто дотуватиме випікання «пільгового» хліба, наразі невідомо, **повідомляє наш власний кореспондент Олександр АБЛІЦОВ**.

«Бої» юних юристів

На початку листопада в Харкові з ініціативи Народної української академії пройде I Всеукраїнський турнір юних правознавців. У ньому візьмуть участь представники майже з усіх регіонів країни. На першому і другому етапах змагання учасники продемонструють знання основ українського законодавства в письмовій формі. На третьому — пройдуть правові раунди чи відкриті «бої» на задану тему.

Оцінюватимуть учасників провідні юристи, правознавці і педагоги. Переможці одержать дипломи, коштовні подарунки, і, головне, — можливість учитися в будь-якому вузі України. Сертифікат учасника I Всеукраїнського турніру також дає право позаконкурсного вступу до будь-якого юридичного вузу України чи на правничий факультет інших вузів, **повідомляє наш власний кореспондент Микола КОСИЙ**.

Угорці обіцяють зробити все, щоб одержання віз не стало для нас проблемою

Сьогодні Угорщина запроваджує візовий режим з Україною. Як і обіцяли, угорці стали останніми, хто згідно з вимогами Євросоюзу запровадив візи з нашою країною. Як, коли і де можна одержати угорську візу? З цим запитанням «ГУ» звернувся до Генерального консула в Києві Тибора Силаді.

Пан Генеральний консул повідомив, що візи видаються у Києві з 15 жовтня, в Ужгороді і Береговому — трохи пізніше. У столиці вже видано більш як 700 віз, а загалом по Україні — понад 4 тисячі.

(Закінчення на 2-й стор.).

СЬОГОДНІ ЧИТАЙТЕ:

На Прикарпатті розпочалися урочистості з нагоди 85-ї річниці проголошення Західноукраїнської Народної Республіки

Двосторонній монолог

(Початок на 1-й стор.).

Водночас глава російського МЗС зауважив, що наявність спірних територій не означає, що територіальна цілісність держави ставиться під сумнів. Як приклад він навів переговори Великої Британії та Іспанії щодо Гібралтару, наголосивши, що ці дві держави визнають територіальну цілісність одна одної.

І ще Ігор Іванов знову підтвердив, що питання Тузли російська сторона розглядатиме в комплексі «врегулювання проблеми Азово-Керченської акваторії». Нагадаємо, що Москва бажає розв'язати це питання за «каспійським варіантом», тобто провести морський кордон по дну. Україна проти такого варіанта, який, крім усього іншого, змусить Київ «поділитися» Керченською протокою. А що цього разу питання надто принципове, то переговори з делімітації в Азово-Керченській акваторії, що розпочалися ще 1996 року, не просунулися ні на крок. Як зазначив Ігор Іванов, вони «затягнулися необґрунтовано». Тепер сторони спробують форсувати події. Наступний раунд переговорів відбудеться вже 5 листопада. Правда, є підстави вважати, що і ці переговори закінчаться нічим. Костянтин Грищенко заявив, що Київ не має наміру змінювати свою позицію. А в разі односторонніх дій з боку Росії Україна може звернутись і до міжнародних арбітрів.

Так само Україна не планує відкликати з Тузли своїх прикордонників, хоча Росія вважає, як заявив Ігор Іванов, що їх присутність «не відповідає нічиїм інтересам». Чергова демонстрація російської любові до перебільшень, бо чиїмось інтересам це все-таки відповідає. Нашим.

Наталя ФІЛІПЧУК.

ФОТОФАКТ

Фото Володимира РЕПІКА (Укрінформ).

У Києві відбулися переговори між Прем'єр-міністром України Віктором Януковичем і міністром закордонних справ Росії Ігорем Івановим. Сторони обговорили комплекс проблем, пов'язаних з Азово-Чорноморським басейном і Керченською протокою. На думку В. Януковича, головне — забезпечити системний підхід до проблеми Тузли. Український прем'єр вважає за необхідне перевести підходи в цьому питанні у площину окремих договорів, що дасть змогу конкретизувати багато проблемних питань і створити механізми їх розв'язання.

Чи позбудуться екс-убозівці додатку «екс»?

Міністерство внутрішніх справ розглядає заяви колишніх співробітників Краматорського УБОЗу, а заодно головних героїв викривальних передач Ігоря Александрова Михайла Сербіна та Олега Солодуна про поновлення на роботі в органах внутрішніх справ. Нагадаю, саме вони ще два роки тому першими назвали імена організаторів убивства директора телекомпанії «Тор» і сприяли Генпрокуратурі в розслідуванні цього злочину.

Аналогічні заяви опальні екс-убозівці писали вже двічі, але після «перевірки обставин» отримували відмову. Чим закінчиться нинішня справа, ще не відомо. Але М. Солодун та О. Сербін не втрачають надії. Адже новий міністр МВС проголосив курс на викорінення корупції і злочинності у міліцейському відомстві і тим самим начебто проклав шлях до подальшої діяльності в органах таких «профі», як автори заяви. Крім їхнього звернення, розглядають і клопотання кількох громадських організацій. Отже, резолюція на заяві прояснить не тільки долю двох колишніх співробітників органів, а й щирість намірів нового керівництва МВС.

Вл. інф.

Останній із могікан...

Президент Росії відправив у відставку «хранителя печатки» — главу своєї адміністрації Олександра Волошина. Український обиватель про скандального Волошина довідався нещодавно. Він пропонував «бомбу на острів Тузла скинути». Однак для російської політики відставка Волошина — знакова подія. По суті, в історію йде епоха Бориса Єльцина. Олександра Волошина вважали «останнім могіканином родини» — так називали у Росії людей Бориса Миколайовича, що залишилися при владі.

На зміну «московським» у Кремль прийшли «пітерські». Новим головою адміністрації призначено Дмитра Медведєва, який до цього хоча і був заступником Волошина, але представляв у путінському оточенні «людей влади із Санкт-Петербурга». Отже, нинішній президент РФ лише під кінець свого першого терміну зміг узяти до рук усю повноту влади в Росії. Саме арешт олігарха Михайла Ходарковського і його рахунків свідчить, що «люди Путіна», а точніше, російські спецслужби відтепер контролюватимуть сучасну історію Росії.

Відставка Олександра Волошина внесе істотні корективи і у розстановку політичних сил в Україні. І в Росії, і в Україні знають про довірчі й тісні стосунки Волошина і голови адміністрації Президента України Віктора Медведчука. Останні три-чотири роки жодна значуща подія в україно-російських міждержавних відносинах не проходила без консультацій цих політиків. Волошин був частим гостем на Банковій, у важкі часи «ділився досвідом зі своїм українським колегою». Тільки Віктор Медведчук міг організувати зустріч із Володимиром Путіним українських високопоставлених чиновників, але сьогодні цього ресурсу не стало. Що автоматично призведе до послаблення позицій бізнесу і політики, називаних в Україні «російським вектором».

Віктор ТИМОШЕНКО.

Москва.

СВІТЛИМ РЯДКОМ

Слово про Василя Плюща

Не стало головного редактора «Літературної України» Василя ПЛЮЩА.

Безліч років віддав Василь Васильович редакторській і журналістській праці. Виводив у люди молодь, беріг класику, захищав від блюзнірства пам'ять Шевченка. Тривала дружба об'єднувала його з Євгеном Гуцалом, якому віддав цілі шпальти для роздумів. Робота залишала дедалі менше часу для творчості, але двері його кабінету на бульварі Лесі Українки завжди були відчинені для визнаних і початківців, для талантів і невідомих. Скільки творчих життів, доль і рукописів пройшло через руки головного редактора «Літературної України» — неможливо полічити.

Пішов з життя письменник і редактор слова народного, високохудожнього. У роки становлення незалежності України керована Василем Васильовичем Плющем газета з честю несла прапор потуги державотворчої, національної.

Редакція висловлює співчуття родині та друзям.

Аттила МОГИЛЬНИЙ.

Владний імідж відставки

ДУМКА ОГЛЯДАЧА

Отже, подія, яка висіла в повітрі, відлунювала не одним грозовим попередженням, відбулася. Святослава Піскуна звільнили з посади Генерального прокурора, як ми тепер знаємо, за «надмірну політизацію органу в цілому та створення власного політичного іміджу». Низка «порушень, які завдають шкоди авторитету прокуратури і державі в цілому», залишилася начебто на задньому плані мотивів відставки.

Історія «кадрових питань» довела, що в нашій країні за «власний політичний імідж» високі державні посадовці часто розплачуються посадами. Особливо коли цей «імідж» дратує ще вищих «кадровиків» — симптомом невиправданої довіри. Не тієї, що декларується публічно, а потаємної, майже інтимної. Цей «дуалізм», що став у нас майже офіційною ознакою «правильного добору кадрів», «спалив» ще одну жертву системи.

Святослав Піскун пішов, так і не ставши першим справді незалежним Генеральним прокурором України. Навряд чи після нього прийде той, хто стане нарешті цим першим. Не ті часи і не та мораль, щоб авторитет прокуратури підпирали Особистістю, а не черговим претендентом на виконання замовлень. «Надмірна політизація органу» хвилювала б тільки суперників влади і суперників самого Генпрокурора, але ніколи не стала б приводом для відставки, якби усні «подання» в ГПУ реалізовувались зі стовідсотковою ефективністю.

Обізнані люди кажуть, що Піскуну не пробачили низький ККД від зусиль надихнути парламент на єдино правильне рішення з приводу Юлії Тимошенко. Не пробачили і різниці в поглядах на «Нашу Україну», на тих її бізнесових представників, які начебто використовують патріотизм, як парасольку від сплати податків. Не пробачили ще одного: наближення до найгарячішого місця у розкритті «справи Гонгадзе».

Нам з вами складно судити, наскільки достовірні ці таємниці «двору». Але, мабуть, не дуже складно помітити, що претензії до Піскуна не позначаються «особливою важкістю». Крім «політизації», комітет Ольги Коліньо «накопав» відсутність належного реагування на звернення громадян до органів прокуратури; зволікання у розслідуванні кримінальних справ зі сфери економіки, невиконання інших вимог законодавства; використання на свій розсуд бюджетних коштів в умовах обмеженого фінансування. Все це, напевно, так. У автора цих рядків немає жодного сентименту до відставного Генпрокурора, про що не раз могли пересвідчитись читачі «ГУ». Мабуть, на генеральській і генеральній совісті Піскуна були ще й більші гріхи. На них, до речі, першою звернула увагу не пані Коліньо, а Юлія Тимошенко, коли привселюдно вказала на розкішний швейцарський годинник, що прикрашав зап'ястя людини зі скромною, в принципі, заробітною платою. Але тоді «експертиза» моральності здивувала лише екстравагантністю методу...

А тепер цікаве запитання. Хто з громадян запевнить, що їх не футболили в органах прокуратури за інших часів — не Піскунових? Хто повірить, що наступник Святослава Михайловича прийматиме громадян як найжаданіших родичів? Хто плекає надію, що виконання вимог законодавства стане правилом внутрішнього розпорядку в кожній прокурорській інстанції? Зрештою, хто переконаний свято, що зловживання фінансами запатентоване нині відставленим Генпрокурором? І взагалі, чому йдеться лише про ГПУ? А як із зверненням громадян до Верховного Суду, наприклад? Чи з прийомом трудящих у будь-якій іншій інстанції?

Пам'ятається, під час «інспектування» Одеси Ольга Коліньо помітила на узбережжі моря «дім для керівництва Генеральної прокуратури». На жаль, погляд чомусь не ковзнув по масштабніших обріях: чиї це скромні «хатинки» затуляють морський горизонт від цікавого ока туристів? Профспілкові об'єкти чи «форпости стратегічного значення»? Чому борець із корупцією при Президентові не «пошерстить» тих, хто зібрався саме під дахом «при»? Може, там віднайдуться негостинні господарі приватизованого, без сумніву, відповідно «до вимог законодавства» берега Чорного моря? Між іншим, непогана «наводка» для майбутнього Генпрокурора, який зверне увагу на сигнали своїх громадян.

Президент Українського центру економічних та політичних досліджень ім. О. Разумкова Анатолій Гриценко вважає, що відставка С. Піскуна свідчить про «подальшу монополізацію впливу на Президента главою його адміністрації». На думку п. Гриценка, екс-Генпрокурор не задовольняв Віктора Медведчука за відсутність між ними «теплих стосунків» і «наявність з окремих питань різних позицій». Разом з тим він не вважає ефективною роботу Святослава Піскуна. І є багато доказів цього. Однак звинувачення, що стали формальною підставою для відставки, «можуть бути однаковою мірою, якщо не більшою, адресовані десяткам інших високопоставлених державних чиновників... Те, що їх адресовано тільки одному, свідчить про вибірковість у прийнятті кадрових рішень». Заміна Генпрокурора, зауважує президент центру, не сигналізує суспільству про те, що вища влада справді керується метою боротися з корупцією і зміцнювати законність у країні.

Анатолій Гриценко також вважає, що відставка Піскуна є ще «одним попереджувальним сигналом для Голови Верховної Ради... Я не виключаю, що кампанія з відсторонення з посади Володимира Литвина може початися з новою силою, особливо коли на посаду Генпрокурора буде рекомендовано кандидатуру Геннадія Васильєва».

За даними з кабінетів влади, кандидатури на посаду Генпрокурора поки що обговорюються, але не називаються «з бухти-барахти». За інформацією з коридорів влади, на вакансію претендують Михайло Потебенько (так-так, це не «хвальш»), Ольга Коліньо, Геннадій Васильєв і заступник Генпрокурора Тетяна Корнякова.

Людмила КОХАНЕЦЬ.

У НОМЕР

Угорці обіцяють зробити все, щоб одержання віз не стало для нас проблемою

(Початок на 1-й стор.).

Напередодні запровадження візового режиму в консульський відділ надходило по 200 анкет щодня. За словами пана Силаді, поки що ажіотажу і черг немає. Угорці, проте, дуже не хочуть, щоб у їх консульського відділення в Києві на Рейтарській, 33, а також у генеральних консульствах Ужгорода і Берегового люди зазнавали незручностей через плутанину, відсутність інформації, стояння в чергах.

Консульства працюватимуть щодня, крім суботи та неділі, з 9 до 12 години і з 14 до 15.30. Тибор Силаді рекомендує громадянам України приходити подавати документи для одержання візи в першій половині дня. Для цього необхідно мати закордонний паспорт, ксерокопію першої сторінки паспорта, одну фотографію. Візи, як уже писав «ГУ», будуть безплатні. Анкета заповнюється латинськими буквами і може бути заповнена як у консульстві, так і вдома. Для зручності наших громадян консульство гоїте сайт в Інтернеті з інформацією про одержання віз. Його адресу «ГУ» повідомить найближчим часом. З цього сайта можна буде також роздрукувати анкету.

Візу видадуть протягом п'яти робочих днів. Але це не означає, що її не може бути видано раніше. Як завірив мене Генконсул, братиметься до уваги й той факт, що людина, яка подала документи ,— іногородня, а отже, може не мати змоги довго перебувати в Києві, Ужгороді чи Береговому, очікуючи на візу. «Ми намагатимемося враховувати всі прохання і зробимо все для того, щоб люди були задоволені», — підкреслив Тибор Силаді.

Для того, щоб біля консульства не було стовпотворіння, найближчим часом запроваджується спеціальна автоматична система, на кшталт тих, що існують у деяких банках. Той, хто бажає одержати візу, повинен буде натиснути кнопку автомата, що видаватиме потрібному типу візи, й машина видасть йому чек із зазначенням номера в черзі. Викликувані номери відповідно з'являтимуться на електронному табло. І в разі великого напливу людей можна не стояти в очікуванні на вулиці, а, приблизно розрахувавши час, піти у власних справах.

До кінця нинішнього місяця тим, хто з поважної причини не встиг одержати візу, можна оформити її просто на кордоні, але тільки у пропускному пункті Захонь—Чоп. Приміром, в аеропорту Будапешта такий варіант неможливий. Однак якщо в паспорті громадянина України є чинна Шенгенська віза, то він може не одержувати транзитну угорську візу і перебувати в країні протягом п'яти днів.

Щодо відмов, те це відбувається, коли закордонний паспорт громадянина України прострочений чи в ньому вже немає вільних сторінок для віз. Відмовлено у візі може бути й тим громадянам, котрі коли-небудь порушували угорські закони і їх було занесено до так званих чорних списків.

...Минулого року більш як 2 млн. 600 тисяч українців відвідали Угорщину, нинішнього — 1 млн. 700 тисяч... А загалом в Угорщині побували 31 млн. іноземців.

Яна СТАДІЛЬНА.

Спільні дії проти стихії

30 жовтня у прикордонній смузі україно-угорського кордону в районі сіл Бадалова і Тарпи відбулася зустріч делегацій двох країн з нагоди 10-ї річниці співробітництва на прикордонних водах. Презентовано другу чергу інформаційно-вимірювальної системи, до якої ввійшли 12 автоматизованих гідрометеостанцій. Вона дає можливість спостерігати не лише погодні умови, а й рівень води у річках. Ці дані використовують для прогнозування паводків на Тисі.

Сторони обговорили умови продовження протипаводкових робіт у басейні Тиси та конкретні проекти щодо цього. Підкреслено, що до реалізації вже напрацьованих проектів із захисту населених пунктів від паводків слід активніше залучати європейські інституції.

Іван ГУДЗОВАТИЙ.

Закарпатська область.

«Нашим» показали на двері

Прес-служба Донецької обласної ради заявила, що народні депутати від фракції «Наша Україна» у четвер здійснили «незаконну спробу із застосуванням сили зайняти приміщення палацу молоді «Юність». Цей заклад, який перебуває в обласній комунальній власності, було обрано місцем проведення з'їзду блоку Віктора Ющенка. Згідно з договором, зазначають в обласній раді, глядацьку залу та фойє палацу орендовано з 10 години у п'ятницю. «Отже, народні депутати фракції «Наша Україна» збиралися скористатися приміщенням палацу молоді «Юність», перетворивши його на офіс, не заплативши ані копійки за оренду», — йдеться в повідомленні прес-служби.

Конфлікт навколо приміщення, який розгорівся у четвер і під час якого навіть було розбито скло дверей, вдалося загасити після тривалих переговорів, коли до «Юності» приїхав голова обласної ради Борис Колесников. В обласній раді спростовують той факт, що народного депутата Юрія Павленка насильно утримували всередині приміщення. Тим часом міськвиконком не дав дозволу на проведення концерту групи «ВВ» на площі перед палацом молоді після з'їзду. На концерті планувався виступ Віктора Ющенка. Офіційна версія відмови — організатори не узгодили підтримання громадського порядку із правоохоронними органами. Крім того, до міськвиконкому надійшли заявки від інших політичних організацій на проведення своїх заходів у тому самому місці і в той самий час. Влада вважає, що це може призвести до конфліктів.

Ліна КУЩ.

На знімку УНІАН: народний депутат України Євген Червоненко показує міліціонеру своє депутатське посвідчення, намагаючись зайти до будинку палацу молоді.

СПОРТ

Джордж Веа: «Шевченко заслужив «Золотого м'яча»

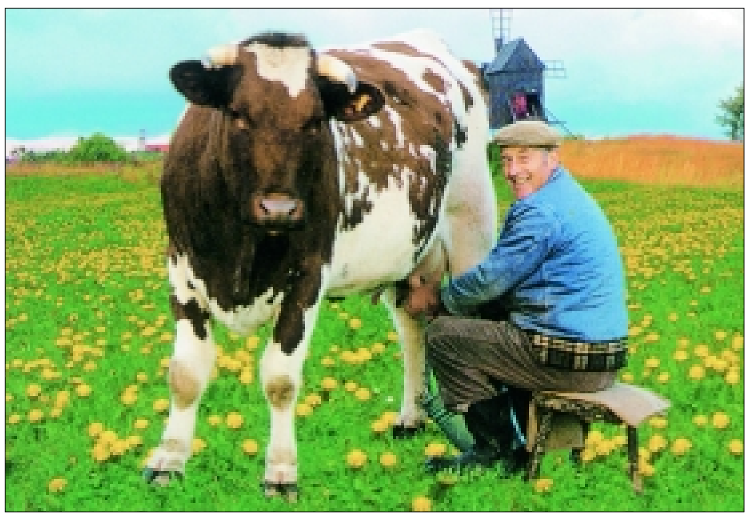
Футбол. Андрій Шевченко взяв участь у програмі «Мілан Ченнел» «Segni Particolari». Український нападник зміг поспілкуватися у прямому ефірі з Джорджем Веа, котрий проживає тепер в Амстердамі. Колишній гравець «Мілана» сказав: «Приємно знову почути Андрія! Я бачив його в матчі із «Сампдорією», у якому він забив два чудові голи, відмінно зіграно!»

Шевченко подякував за теплі слова на свою адресу: «Джордж зіграв важливу роль у перші дні мого перебування в «Мілані». Ми чудово розуміли один одного, у моїй кімнаті досі висить футболка з його автографом. Пам'ятаю ще той день, коли він вітав мене на центральному полі «Міланелло», я був зворушений».

Веа закінчив свій виступ ще одним компліментом українцю: «Шевченко — великий футболіст. Він багато працює, щоб домогтися тих результатів, що він демонструє на полі. І винагороджений за свою працю. Знову переглядав його манчестерський пенальті і дуже радів, що він забив такий важливий м'яч. Сподіваюся, Андрій одержить «Золотий м'яч», він заслужив його».

Микола ГАВРИЛЕНКОВ: «Якісні продукти — здорове молоде покоління!»

Саме під таким головним гаслом працює лідер із виробництва дитячого харчування країни ВАТ «Хорольський молококонсервний комбінат дитячих продуктів». Про його роботу, здобутки і плани розповідає голова правління, кавалер орденів «За заслуги» II і III ступенів Микола Гавриленков. Ось уже тридцять років, як він очолює це унікальне підприємство, де випускають продукти дитячого харчування для найменших громадян нашої держави. Справа ця хоч і почесна, та досить відповідальна. На хорольських сумішах і кашах виросло не одне покоління...

УПЕВНЕНА ХОДА ЛІДЕРА

Понад 30 років сотні тисяч батьків годують своїх малят хорольськими сухими молочними сумішами й кашами, знаючи, що вони — найкращий замінник материнського молока, адже максимально біологічно й хімічно наближені до нього. Окрім них, комбінат виготовляє широкий асортимент молочної продукції для різновікових категорій, постійно працюючи над його подальшим розширенням.

Із перших днів роботи колектив нашого підприємства приділяє надзвичайно велику увагу якості своєї продукції, адже йдеться про головне для нації — її майбутнє. І саме досягнута висока якість хорольських продуктів дитячого харчування забезпечила їм великий успіх і на вітчизняному, і на зарубіжному ринках.

Наш комбінат, оснащений технологічним, холодильним та енергетичним обладнанням виробництва провідних західноєвропейських фірм, характеризується високим рівнем автоматизації, безперервністю технологічного процесу, цілком ізольованого від зовнішнього середовища. Невід'ємні риси виробництва — суворий контроль за якістю сировини та компонентів, висока культура.

Якість нашої продукції гарантує й екологічно чиста сировина високого гатунку. Комбінат працює в тісному контакті з її постачальниками, надає їм постійну допомогу в забезпеченні контролю за якістю молока. З екологічно чистих місць завозять допоміжні компоненти.

У 2002 році ми виробили 2912 тонн сухих молочних дитячих продуктів, що мають великий попит передусім завдяки своїй якості, а також ціні, що значно нижча за ціну аналогічної імпортної продукції. Цього року виробництво дитячих продуктів стабільно зростає і становитиме не менш як 3000 тонн. Хорольська марка знана не лише на теренах України, а й за її межами, її охоче купують у Росії, Молдові, Казахстані, Вірменії, Грузії, Прибалтиці...

Допомагаючи молодим матерям і підростаючому поколінню, колектив комбінату надає великого значення соціальному захисту дітей, створенню сприятливих умов для їх фізичного, інтелектуального і духовного розвитку, повсякденно працюючи над реалізацією Національної програми Президента «Діти України». Вони — наше майбутнє. Ми пишаємося тим, що наша робота якнайтісніше пов'язана з тим, щоб зробити їх здоровими, сильними, витривалими та розумними.

НАЙБІЛЬШИЙ ВИРОБНИК

Екологічно чисті продукти, які виробляє Хорольський молококонсервний комбінат дитячих продуктів, містять усі необхідні для організму білки, жири, вуглеводи, вітаміни й мінеральні речовини та максимально адаптовані до особливостей дітей, народжених в Україні.

Комбінат пропонує сухі молочні суміші «Малютка» й «Віталакт М». Вони призначені для годування немовлят від народження до трьох місяців і максимально наближені до грудного молока. З метою профілактики діатезу в дітей, у цих сумішах буряковий цукор на 50 відсотків замінено молочним цукром. Для годування малюків від трьох місяців до року випускають сухий молочний продукт «Малиш» різних видів — з додаванням вівсяного, гречаного, рисового борошна або толокна, а з 4-місячного віку — молоко сухе незбиране з вітаміном С.

Продукція ВАТ «Хорольський молококонсервний комбінат дитячих продуктів» відповідає нормам ентропійності харчових продуктів. Згідно з цим науково-обгрунтованим підходом до харчування, найкориснішими для організму людини є продукти тієї кліматичної і географічної зони, де вона проживає. Адже теорію біоценозів, тобто пристосованості всіх видів живих організмів до конкретних зовнішніх умов, скасувати неможливо, тож продукти, які ми виробляємо, максимально адаптовані до особливостей дітей, народжених в Україні, і тому — на відміну від аналогічних продуктів імпортного виробництва — краще засвоюються організмом дитини.

УСЕ НА ЄВРОПЕЙСЬКОМУ РІВНІ

У сучасних лабораторіях здійснюється фізико-хімічний та мікробіологічний контроль сировини, напівфабрикатів, готової продукції, а також контроль на вміст токсичних елементів і пестицидів. Чітко діє служба метрологічного забезпечення, засобів автоматики, адже завод працює в автоматичному режимі. В його арсеналі — новітні технічні засоби. На комбінаті постійно ведеться технічне переоснащення виробництва, встановлюються агрегати і технологічні лінії провідних європейських фірм, впроваджуються засоби автоматики, комп'ютерні технології. На розвиток виробництва щорічно спрямовують не менш як 2,5 млн. грн. із прибутку.

ЕКОЛОГІЧНО ЧИСТІ СИРОВИНА Й КОМПОНЕНТИ

Сучасні технології забезпечують високу якість продукції. Це — головна вимога виробництва. На виготовлення дитячого харчування комбінат закуповує винятково екологічно чисту сировину, вироблену сільгоспвиробниками у незабруднених зонах. До речі, держава це відповідно стимулює — закупівельні ціни, зокрема, на молоко вищі. Досить істотна і така деталь. Наші дитячі продукти принципово відрізняються за своєю якістю від імпортних, які нині реалізуються на вітчизняному ринку. Всі імпортні сухі дитячі молочні продукти під час технологічного процесу піддаються високій термічній обробці — стерилізації за температури 120 градусів і вище. У такий спосіб руйнуються життєво необхідні вітаміни, ферменти, а також частково коагулюються білок і жири, що негативно позначається на якості. А у виробництві наших продуктів температурний обробіток відбувається за температури 87—90 градусів за Цельсієм. За такої технології зберігаються всі життєво необхідні складові частини. Інакше кажучи, наші дитячі продукти не мають аналогів у світі!

Уперше в Україні виготовлено спеціалізований лікувально-профілактичний продукт «Інпіт»: «Вітамінний», «Білковий», «Основний». Він реалізується через систему Міністерства охорони здоров'я, адже призначений для цілковитої або часткової заміни раціону хворих, передусім у випадках різкого схуднення та ослаблення, загрози кахексії, білкової недостатності. З нинішнього року виробляються сухі молочні розчинні суміші з цикорієм «Бадьорість», «Школярик», «Цикорна» для дітей і дорослих.

Поділяючи думку науковців, що найцінніше — це годування дитини материнським молоком, керівництво комбінату організувало виробництво продуктів для вагітних жінок і матерів, які годують дітей груддю. Це «Фемілак-1» і «Фемілак-2», що забезпечують повноцінне харчування матерів і підтримують їх лактаційні можливості після народження дитини.

Підготовлено до промислового випуску також каші швидкого приготування на злаковій основі з додаванням овочів і фруктів для дітей з 4-місячного віку. А для тих немовлят, які не сприймають молочний білок і лактозу, готується продукт «Фітовіт».

За традиційними технологіями комбінат виробляє сухе незбиране молоко жирністю 25 і 26 відсотків, масло «Селянське», суху суміш для морозива, іншу молочну та кисломолочну продукцію. А також — цукрове печиво без штучних барвників і консервантів «Хорольське з медом», «Смачне», «Мрія», «Любиме», вафельні стаканчики.

Одним із чинників якості є і праця згуртованого колективу, висококваліфікованих фахівців. Єдина промовиста деталь: на комбінаті працює 110 інженерів і 190 спеціалістів із середньою спеціальною освітою!

НАШ КОЛЕКТИВ — ОДНА СІМ'Я

Працювати на комбінаті почесно і престижно. Для невеличкого містечка, яким є Хорол, робота на підприємстві гарантує стабільно високу зарплату, соціальний захист, тому в нас практично немає плинності кадрів. Житловий фонд налічує сотні квартир — у них мешкають робітники, інженерно-технічні працівники комбінату, ветерани виробництва. І хоч утримання житла нині обходиться недешево, підприємство вишукує всі можливості для того, щоб забезпечити повний комплекс комунальних послуг з оплатою за діючими в країні тарифами. А дитячий садочок-яслі «Незабудка» здійснив уже 22 випуски вихованців, які з великою теплотою згадують про нього. Багато його колишніх вихованців водять сюди вже і своїх діток. Адже садочок, споруджений коштом комбінату, так і залишається на його цілковитому утриманні. В 1997 році підприємство знову-таки своїм коштом звело середню школу на 350 учнівських місць, щоб із дитсадка діти йшли до школи в одному мікрорайоні «Молодіжний». Шефська допомога школі не обмежується єдино наданням технічного забезпечення і безкоштовним харчуванням. А загалом на соціальні потреби щороку витрачається близько одного мільйона гривень із прибутку. Втім, це саме той випадок, коли все підпорядковане головному гаслу: «Якісні продукти — здорове молоде покоління!»

Григорій ГРИНЬ.

Полтавська область.

АНОМАЛІЇ

Атака монстрів. Це реально?

Коммандер Драммонд під час війни служив другим помічником на англійському фрегаті «Батсер». На початку 1944 року його корабель біля Багамських островів полював за німецькою підлодкою, яка тероризувала конвої союзника в цьому районі. Драммонд стояв на містку, коли побачив зненацька вистрибнувшого з води великого ската, завбільшки майже два метри в діаметрі. Попри свої розміри, він здійнявся над хвилями, «як форель, що полює за мухами». Коммандер подумав про істоту, що могла так налякати рибу, в якої «немов крила виросли». Тієї самої миті вахтовий сигнальник закричав: «Величезний предмет з правого борту!»

«Це було слабо сказано, — стверджував Драммонд. — Я потім бачив щось схоже, але у фільмі жахів». Це «щось» повільно піднялося з глибини, кілька секунд постояло, здіймаючись над хвилями, затим упало вперед із громовим шумом, як обрушується стіна багатоповерхівки під час бомбування Лондона. Висота «об'єкта» була майже 18 метрів. Найбільше свідків вразила його незвично мала товщина.

Це одне з тисяч свідчень зустрічі з легендарним «морським змієм». Непідвладні людській уяві простори (дві третини поверхні нашої планети) і глибини (найглибше місце Світового океану — Маріанський жолоб, на три кілометри перевищує найвищу вершину світу — Джомолунгму) уміють берегти свої таємниці. Розмов про зустрічі із загадковими морськими істотами більш ніж достатньо. Як, утім, і версій того, що насправді спостерігали очевидці.

До їх числа належать і викопні сучасники динозаврів, зокрема іхтіозаврів — рептилій, що сімдесят мільйонів років тому займали екологічну нішу сучасних дельфінів. А найпопулярнішим є плезіозавр — водяний ящір з масивним тілом, ластами і тонкою «лебединою» шиєю, увінчаною порівняно невеликою головою. Найвідомішим представником цього загону є знаменита шотландська Нессі. Принаймні мешканці околиць озера Лох-Несс стверджують, що в їхній водоймі живе схожа істота.

На жаль, жодній експедиції не вдалося знайти слідів Нессі. Навіть у британського водолаза Ллойда Скотта, що здійснив наприкінці минулого літа 42-кілометровий марафон по дну Лох-Несса, попри всі його надії, зустріч з «живою копалиною» не відбулася.

Одна з найреальніших версій, які пояснюють феномен морського змія, стосується досить відомої породи риб — вугрів. Особливістю цих хребетних, незалежно від місця мешкання, є ареал нересту. Усі вугори — і наші волинські, і американські —розмножуються в районі Саргасового моря, що частково входить до складу знаменитого Бермудського трикутника. Середній вугор досягає довжини півтора-два метри. Його мальок — сім з половиною сантиметрів. Але науці відомі «дитячі» екземпляри завдовжки 184 сантиметри(!). Дорослі особи цього виду вченим не траплялися, але, екстраполюючи розміри малька, можна уявити їх величину!

Ще одним цілком реальним претендентом на роль «записного монстра» морських глибин є гігантський кальмар. Лише місяць тому біля північного узбережжя Іспанії виловили величезного молюска вагою 85 кілограмів. Цікаво, що це був другий такий екземпляр, які виловили протягом 72 годин.

Це був кальмар завдовжки десять метрів. Вісім щупалець були вдвічі довші за тіло й звивалися, як волосся фурії. Щелепи чудовиська у вигляді рогового дзьоба, такої самої форми, як у папуги, весь час відкривалися і закривалися... Вид чудовиська збігається з описом у романі Жюля Верна «Двадцять тисяч льє під водою» гігантського кальмара, що напав на «Наутілус». Ситуація, яку описав прозорливий француз, повторилася 13 січня нинішнього року. Того дня яхта-тримаран «Жером» під командуванням Олівьє де Крессона здійснювала навколосвітнє плавання, намагаючись установити світовий рекорд швидкості. На траверзі Великого бар'єрного рифу (узбережжя Австралії) гігантські щупальця, які виринули з води, обхопили один із сегментів судна, пошкодивши його. На яхту напав величезний молюск. Найнеймовірніше, що довжина цього чудовиська, за оцінками членів екіпажу, була приблизно така сама, як і у спрута, змальованого Жюлем Верном у його фантастичному романі — майже двадцять метрів.

Хроніки XII століття залишили свідчення норвезьких рибалок про жахливі зустрічі з чудовиськами, що здалеку були схожі на острови і створювали страшні вири, занурюючись у воду. Древні хроніки оповідають про величезні щупальця, здатні обхопити човна і потягти його на морське дно. До таких розповідей досі ставилися як до морських байок. Проте сьогодні багато фахівців розглядають їх як свідчення очевидців.

Річ у тім, що в наші дні зустрічі з морськими чудовиськами відбуваються дедалі частіше. Судячи з усього, поява величезних головоногих стає реальністю, на яку доведеться зважити. До того ж ці зустрічі набувають регулярного характеру. Так, у серпні 2001 року риболовецьке судно виловило в Північній Атлантиці кальмара завдовжки більш як вісім метрів і вагою у 65 кілограмів. Пізніше, у липні 2002 року, на один з австралійських пляжів було викинуто спрута, одного з найбільших, якого бачили люди **(на знімку)**. Його вага становила 250 кілограмів, а довжина досягала 30 метрів! Знадобилися зусилля чотирьох чоловіків, щоб зрушити чудовисько з місця. У цього монстра, що наче виплив з кадру неймовірного фантастичного фільму, очі за розмірами були як людська голова (є випадок виявлення в шлунку кашалота ока кальмара діаметром у сорок сантиметрів).

Морські чудовиська здатні змінювати колір і можуть переслідувати здобич зі швидкістю, як у найсучасніших субмарин. Зазвичай у них вісім щупалець, на кожному з них є до 300 присосок, і дві набагато довші «руки» зі своєрідними «клішнями», що дають змогу їм чіплятися за свої жертви (усі кальмари, незалежно від розмірів, є хижаками). Знаряддям убивства є роговий «дзьоб», здатний різати навіть метал.

Іншими словами, є чого злякатися під час зустрічі з цим дітищем морських глибин. Але найцікавіше полягає в тім, що ці суто глибоководні чудовиська дедалі частіше з'являються на поверхні. Торік лише біля берегів Нової Зеландії було виловлено майже двадцять гігантських кальмарів, тоді як за попередні двадцять років їх було тільки п'ятдесят.

Учені пояснюють поширення таких великих головоногих потеплінням клімату на планеті. За їх підрахунками, підвищення температури океану на один градус збільшує розмір кальмара вдвічі. Уявляєте, яким може стати сучасне тридцятиметрове головоноге, якщо врахувати, що в найближчі сто років температура Світового океану, згідно з деякими прогнозами, може підвищитися на п'ять градусів? Крім того, фахівці впевнені, що в океанських западинах на глибині ховаються набагато більші, порівняно з виявленими, екземпляри. Про їхні розміри можна лише здогадуватися за залишеними на тушах кашалотів слідами присосків розміром з тарілку. Не хочеться навіть думати про те, що ці «звірятка» здатні накоїти, випливши на поверхню. У порівнянні з ними міфічні двадцятиметрові плезіозаври можуть бути «дрібними хуліганами»...

Олег ДЕНИСОВ.

Від переміни драбини небо не ближчає

Поета Ігоря Маленького не було чути в Україні сім літ. Уже дехто з його покоління вийшов у Шевченківські лауреати, а про нього почали забувати. Знаменита МУЕАЛ (Мала українська енциклопедія актуальної літератури, 1998) не згадала Маленького й словом — нема людини, нема проблеми. Втім, він сам, здавалося, зрікся віршів, пішов у бізнес (міг при зустрічі запропонувати вагон цементу), потім зник, подався на Схід (Таджикистан, Пакистан, Іран) — не як знавець ірано-таджицької поезії, а як перекладач.

І ось раптом повернувся. Якби у вирій літали не лише птахи, то повернення Маленького в Україну нагадувало б повернення ведмедя з вирію! Навколо стало тісно: він видав немалими, як на сьогодні, тиражами дві книги віршів — «Аратта веда» і «Велик гріх» (том огрядний, як спогади про Щербицького). Маленький оголосив, що «став писати цілком інакше», назвав себе останнім пророком Аратти, Ілхоміддіном-мавлаві, влаштував кілька презентацій, дав десяток туманно-екзотичних інтерв'ю (мимохідь — згадка про зустріч з бен Ладеном). Усе добре, але нові вірші Маленького читались не так, як колись, а сипались сухим піском крізь пальці. Власне це й спричинило спробу розмови.

Фото Костянтина РОДИКА.

— Ігоре, згадай віршик Лукаша: «Не лети у Пакистан, вхопить там тебе шайтан...» Розлука — теж шайтан. Чи не тому твої «східні» вірші такі, ніби це не українська мова, а поспішний переклад з якоїсь іншої?

— Цікаво сказано. Але то не переклад, а озвучення іншого менталітету. Моя «Аратта веда» — реконструкція отої первинної індоєвропейської релігії, яка розкопана у нас, скажімо, на Черкащині. Аратта (Сонячна земля) — союз племен, що існував тут за 5000 літ до Христа. А Веди — магічні тексти тієї релігії. Відтворюючи той світогляд в українській мовній стихії, мабуть, я й створюю враження, що це «переклад».

— Але ж ота Аратта невловима, ефемерна!

— Свідомість також ефемерна!

— Ну, Бог з ним. Ти казав, що був знайомий з бен Ладеном. Припускаю, ти згадав це неспроста, може, тому, що ви обоє не нагріли собі місця в цьому світі?

— Я бачив його за кращих часів. Усама мені тоді нагадав суфійського поета. Це нині він — багатоликий антигерой, «чорний воїн джихаду», Антихрист. А щодо «не нагріли місця», то я таки повернувся додому, а він ні.

— Повернувся — і якою побачив українську літературу?

— Мені здається, сьогоднішнє «базарне буття» та продажна «ринкова література і культура» впливають навіть на тих літераторів, що здатні протистояти довколишньому блазнюванню. Це занижує їхню духовну потугу, бо вони змушені виживати в умовах, коли справжня некон'юнктурна література не може бути професією. З іншого боку, сьогоднішні «коронації блазнів» штовхають до чорнухи чи «смурних» християнських переживань і талановитих поетів, не дозволяючи їм набратись повноти й всеосяжності духовного потенціалу, необхідного для справді «світлої» поезії.

Наше письменство з його побутово-підглянутими чи вичитаними алюзіями й ілюзіями — закінчилось. Нова епоха вимагає нових художніх методів з принципово іншим рівнем узагальнення — себто міфологізації довколишньої дійсності — в минуле, майбутнє і позачасове буття...

...Далі Маленький оптом зачислив до «базарних поетів» усіх наших (крім Василя Герасим'юка) хороших хлопців, які того зовсім не заслужили. Тому наше інтерв'ю здавалось пропащим, та таким воно й було. Але покинути тему мені щось не давало — чи пам'ять про давнішу поезію Маленького, чи один вірш з його книги «Велик гріх» — переклад з азербайджанця Ялчина Годжі, але такий переклад, ніби писано одразу по-нашому:

Інший світ рівновеликий цьому — вистачає місця там усьому...

Інший світ рівновеликий
цьому — вистачає місця там
усьому...
Глянь, скільки століть
стоїть без догляду —
і луна блукає в межах дому...
Вже оманливі й повітря
і вода,
й старіється горе у людини...
Ти б не поспішав
у інший світ,
бо не знати, що там люди
наробили...

Мабуть, з поетами краще не розмовляти, а просто читати їхні вірші або слухати бесіди між ними. Одна така бесіда (записана, але ще не друкована) згодом потрапила мені до рук. Бесіда відбувалася на розі Хрещатика й Прорізної, де наші герої поїли пивом горобців і розмовляли. Можливо, читачам «Голосу України» цей текст здасться незвичним — але не більше, ніж стенограма якогось брифінгу на тему порятунку вітчизни.

Текст озаглавлено так:

Натурфілософський тріалог непересічних поетів Андрія Охрімовича та Віктора Недоступа з поетом Ігорем Маленьким, що цього літа повернувся з багатолітніх мандрів Сходом.

Андрій Охрімович: А що б ви, хлопці, сказали про сьогоднішнє буття української культури у розломі непорозуміння між Сходом і Заходом?

Віктор Недоступ: От ти, Ігоре, вистрибнув з іще радянського українського міфу і потрапив у східний суспільний міф. Що дав тобі цей досвід переміни міфу, чи взагалі щось змінюється з переміною позиції спостереження світу — з Паміру, з Гіндукушу?

Ігор Маленький: За великим рахунком, від переміни драбини небо не ближчає. Звичайно, виїхавши зі смурного Києва в середині застійно-перебудовно-абсурдних 80-х років (з тодішньою смурною «національно-катастрофічно-страждненною» поезією), я потрапив у зовсім інший світ і зовсім іншу літературу і філософію, відкриту сонцю, Богові, красі, природі, жінці. В самій суфійській триєдності Бога, краси і жінки — неозоре поле для поетичної фантазії і глибини мислення. Та й поет на Сході до нашого часу — це не просто звичайний писака, а, якщо він справжній поет, — якнайменше духовний учитель, дуже поважна людина, майже пророк, він не пропаде і в найдальших гірських кишлаках, завжди знайде свій шмат хліба і дах над головою. Уявіть, в найстрашніші часи війни і розгулу польових командирів багатьом моїм друзям, таджицьким поетам, врятували життя кілька рядків вчасно промовленої справжньої поезії!

Охрімович: Даю довідку: суфізм — містичне вчення в ісламі. Є суфізм західний (арабський) та східний (персько-індійський). Арабський суфізм намагається примирити Коран з містикою. Східний являє собою оригінальну пантеїстичну теософію, згідно з якою світ є лише видимим різновидом Бога...

Маленький: От саме тому суфійська поезія і є такою відкритою як Богові, так і його всеохоплюючому вияву — зовнішньому світові. Відкритою красі, насолоді, вину й любові. А головне — несе в собі могутній позитив, незнищенну віру у кращі часи...

Недоступ: А поки що маємо кризу. Але той самий Таджикистан пережив кризу, страшнішу за українську. Але, як ти кажеш, люди там сьогодні пишуть і слухають справжню високу поезію.

Маленький: Мабуть, сама епоха лихоліть помалу витворює, в певному розумінні, суфійську ментальність. Люди звертаються до Бога і до всесвіту, намагаючись зрозуміти обох...

Недоступ: Хочеш сказати, що лихоліття насилає Бог, щоб люди замислились над важливішими речами, ніж шмат сала та пляшка самогону на вечерю?

Маленький: Мій друг, азербайджанський філософ Амір-Ага казав мені, що Бог колись вигадав іслам для того, щоб витягти з кризи християнське суспільство середніх віків. Війни за Гріб Господній пробудили й згуртували середньовічну Європу. Сьогодні ж — духовна криза не лише на Заході, а й на Сході. Мусульманський, як і християнський, світ переживає зараз непросту епоху витворення нового глобально-філософського чи релігійного світогляду, як було свого часу з суфізмом, котрий витворився у якісно нове натурфілософське вчення, об'єднавши в собі найпродуктивніші ідеї зороастризму, ісламу, буддизму, індуїзму та інших вчень. І, як мені здається, Схід і Захід стоять зараз на порозі вироблення нових загальнолюдських світоглядних засад, бо, як би не ділили політики світ на «вісі добра і зла», все на планеті відбувається лише під пильним наглядом Всесвітнього розуму, котрий кудись веде цей світ і своє дитя — людину...

Охрімович: «Якщо митець народжується у мертвій країні, то його талант не має змоги розвинутись у тому місці. Оживити мертву місцевість може лише пророк — просто ідучи крізь неї...» Це не я. Це Хазрат Іная-Хан, індійський музикант-суфій позаминулого століття.

Маленький: О, суфізм це дуже своєрідна релігія релігій, вчення про внутрішню суть всіх речей. В християнстві суфієм можна назвати Франциска Ассизького, в іудаїзмі — Любачівського Ребе. Ці люди шукали внутрішню суть того, що було, є і буде, того, що створене Богом, глибоко замислюючись над тим, як його зрозуміти самим і відобразити для інших людей невловимою матерією слова чи музики, малярства чи суфійського космогонічного танцю.

Недоступ: А в нас колись буде такий пошук?

Маленький: Якщо ми про це говоримо, то з'явиться...

Охрімович: Боюсь, що та похила площина, якою котиться меркантилізована українська інтелігенція, врешті-решт обірветься в прірву і через покоління чи два нікому буде читати нашої з вами писанини. Й чи допоможе твоя «інша драбина», східний менталітет чи суфізм оминути все це в Україні?

Маленький: Правду кажеш. Але навіть за теорією ймовірності, все, що лиш може відбутись у майбутньому — вже колись було. За 4-5 тисячоліть до Христа на землях нинішньої Черкащини була Аратта, арійсько-ратайська спільнота вільних землеробів, мудро керована кастою жерців-брахманів. Вони закликали народ іти на нові землі. Та народ розколовся. Більшість, подібно до нинішніх поміркованокультурних поводирів, сказали: нащо ходити, нам і тут добре. А брахмани з меншістю народу дійшли до Індії і там започаткували нову цивілізацію. А більшість лишилася, на тисячоліття випавши з процесів цивілізаційного розвитку, бо людність без культурного шару надовго перестає бути народом.

Нині в Україні картина дуже схожа. В поезії та кіно витворено якусь міфологічну Україну. А культурний шар нації меркантилізований і здеградований, колишня партійна верхівка, награбувавши достатньо для безбідного життя, витворила новітню псевдоеліту бананової республіки, а людність задовольняється копійчаними вигодами «базарного» капіталізму і не бажає заглядати далі свого живота.

Ну, сидимо на Хрещатику, говоримо про долі нації. Довкола тисячі людей. Чи потрібні їм хоч елементи нової свідомості, чи вони просто собі тирлуються, щасливі тим, що п'ють своє пиво і їдять свої чіпси?

Недоступ: І як уникнути катастрофи?

Маленький: Працювати. Нести, кожен як зможе, елементи іншого нового світогляду в літературі, в поезії, в мисленній матерії, котра не зникає безслідно — помалу з цих цеглинок постане велика стіна нової національної, релігійної свідомості, нового світовідчуття третього тисячоліття, яка дозволить сьогоднішній різношерстій українській людності стати справжньою євразійською нацією, а низькопоклонній банановій республіці стати тою Україною, яку століттями вимріювала справжня національна еліта.

Охрімович: Як казав суфійський майстер майстрів Джалаліддін Румі, «я зрозумів, що Бога не знайти у світі, бо Він усередині нас». Тож спробуйте так мислити й писати, то й на нашій з вами землі знову з'явиться сонячна і щаслива країна — Україна...

Маленький: Омін. Аллах Акбар, тобто Бог всесильний.

Недоступ: Воістину Акбар...

■ ■ ■

Здається, сьогоднішнє «базарне буття» та продажна «ринкова література і культура» впливають навіть на тих літераторів, що здатні протистояти довколишньому блазнюванню.

■

Підготував **Христофор ГРУША.**

ВІСТІ З ОДЕЩИНИ

Паливний термінал в Іллічівську

Державна комісія розпочала поетапне приймання об'єктів новоспорудженого паливного терміналу в Іллічівському морському торговому порту. Наприкінці жовтня під завантаження стануть перші судна. Термінал здатний приймати танкери з обсягом перевезень до 50 тисяч тонн нафтопродуктів. Бензин, дизельне паливо та мазут надходитимуть переважно з вітчизняних переробних підприємств. Не виключається й транзит російської нафти. За першою розпочинається спорудження другої черги паливного терміналу.

Винного таки знайшли

Комунальне підприємство «Одесатеплоенерго», за рішенням Жовтневого суду Одеси, зобов'язане відшкодувати матеріальні та моральні збитки, завдані водієві, автомобіль якого понад чотири місяці тому провалився під асфальт. Дехто тоді радив Сергію Смольникову не затівати судової тяганини, стихійний, мовляв, випадок: підмило дорогу, провалився асфальт... Та постраждалий, легковий автомобіль якого («ВАЗ-21093») було понівечено, а сам він переніс неабиякий стрес (ще б пак, адже миттєво опинився, разом з автомобілем, у темному проваллі), мислив інакше: хтось таки винний в отій надзвичайній пригоді. Міськвиконком створив спеціальну комісію, а та докопалася до причини аварії: через підвищений тиск у трубах під час проведення працівниками «Одесатеплоенерго» випробувальних робіт стався розрив магістралі, вода так підмила вулицю, що під нею утворилася порожнина. Згідно з цими даними суд і виніс свій вердикт.

Зустрічними потоками

Двома зустрічними потоками — в експортному та імпортному напрямках — налагодили вантажоперевозку продовольчої сільгоспсировини докери Одеського морського торгового порту. На 30 і 32 причалах компанія «Бруклин-Київ» вантажить на експорт насіння соняшнику, що непогано вродило нині на українських полях. А на 29 причалі та ж компанія розвантажує канадську пшеницю, 66 тисяч тонн якої доставив теплохід «Century star». У Одеській гавані розвантажується сьоме судно з імпортною пшеницею, тут уже прийнято близько 150 тисяч тонн зерна. До кінця року, очікується, його надійде до порту майже півмільйона тонн.

Генеральний для Зміїного

Інститут «Одесацивільпроект» завершив розробку і передав Управлінню містобудування та архітектури облдержадміністрації першу (архітектурно-будівельну) частину Генерального плану розвитку острова Зміїний. Найближчим часом передбачається, зокрема, спорудження двох невеликих готельних комплексів, гуртожитку та кількох житлових квартир, науково-дослідної лабораторії тощо. Аби реалізувати намічене, на Зміїному розпочали будівництво двох причалів — для середніх та малих суден.

Георгій **ВОРОТНЮК.**

Ростимуть дерева дружби

У селі Доросині, що в Рожищенському районі, закладено сад українсько-польської дружби. На двогектарній площі висаджено три тисячі одно- і дворічних саджанців яблунь осінніх, пізньоосінніх та кращих літніх сортів, а також 200 кущів троянд. Ініціатором закладки саду став заступник директора департаменту міжнародного співробітництва Люблінського воєводства Республіки Польща Анджей Вавринюк. А садивний матеріал волинянам подарував відомий усій Європі польський садовод Вальдемар Нєвєдомскі. Зазначимо, що вартість одного такого саджанця щонайменше сім злотих.

Микола **ЯКИМЕНКО.**

Волинська область.

ЗНАЙ НАШИХ!

Колиска нобелівського лауреата

Багато світових величин виплекала поліська глибинка. Серед них — видатний фізик, лауреат Нобелівської премії за винахід і вдосконалення детектора елементарних частинок Георгій Чарпак. З'явився на світ він 1 серпня 1924 року в невеличкому містечку Дубровиці на Рівненщині в сім'ї підприємця. Лише рік тому тут знесли будинок, який належав батькові Георгія.

У 1931-му родина Чарпаків залишила батьківщину і оселилась у Франції. Під час війни Георгій брав участь у русі Опору, за що 1943 року потрапив до в'язниці. 1944 року був депортований у фашистський концентраційний табір в Дахау. По війні юнак навчався в гірничій школі, відвідував курс лекцій у «Коледж де Франс». Працював у лабораторії видатного вченого Фредеріка Жоліо-Кюрі та в Європейській лабораторії елементарних частинок Центру ядерних досліджень. Лауреатом Нобелівської премії став у 1992-му. Нині наш славетний земляк мешкає в Парижі.

Священики на гастролях

Хор священиків із старовинного міста Дубно щойно повернувся з польського міста-побратима Гіжицько.

Тут у рамках культурного обміну між обома містами він узяв участь в осінніх концертах духовної музики. Послухати спів хору священиків з України прийшло чимало людей.

Олександра **ЮРКОВА.**

Рівне.

Фото Юлії ПОБЕДИНСЬКОЇ (УНІАН).

Нещодавно в Києві завершилися «Сезони моди-2003».
На знімку: модель презентує костюм українського дизайнера Роксолани Богуцької.

СУСПІЛЬСТВО

Сорок квадратних метрів для душі

ЖИТТЯ ЯК ЖИТТЯ

Мультикультурний сад у Берліні. Коли я їхала до віддаленого району Кепеник подивитися, що ж це таке, то уявляла собі щось схоже на ботанічний сад, де представлено рослини з різних країн. І раптом — грядки: морква, петрушка, буряк, салат. А навколо них квіти. За ними з любов'ю доглядають індус, єгиптянин, в'єтнамка, німець і ще представники десяти різних національностей. Кожен на своєму клаптику землі. «А ми з Маріуполя! Мій чоловік — українець», — раптом радісно вимовила одна з городниць, що зустрічали журналістів.

Родина Байєр-Данилко на тлі соняшників. Як з'ясувалося, це найулюбленіші в Німеччині квіти. Щоправда, вони декоративні — без насіння

Ольга Байєр — з етнічних німців. Вона народилася в Алтайському краї. Бабуся, дід (якого розстріляли в 37-му році) і батьки Ольги вдома завжди розмовляли німецькою мовою. За це Байєрів переслідували: «Бабуся так і померла в Сибіру, не побачивши востаннє рідну домівку в Ростовській області, де прадіди займалися конярством». Утім, батькам Ольги також не дозволили жити там. Довелося перебиратися в Донецьк. Пізніше життя закинуло її до Маріуполя.

— Батьки, два брати й сестра 1996 року виїхали до Німеччини, — розповідає Ольга. — Весь цей час вони тягли сюди мене з чоловіком і дочкою. І я дуже хотіла жити тут. Але через чоловіка (усе-таки 30 років разом!) і дочки зволікала з від'їздом. Знала, що буде нелегко, адже ми в Маріуполі обіймали солідні посади, дочка працювала технологом. І от ми вже рік і вісім місяців тут. Зараз одержую соціальну допомогу 571 євро, через три роки одержуватиму пенсію — це значно менше, а чоловік, як іноземець, одержує допомогу, рівну прожитковому мінімуму, — 279 євро... Дочка заробляє непогано, але

Вія поле грядки з в'єтнамським салатом.

щодо соціального статусу... Закінчивши мовні курси, вона доглядає старих та інвалідів.

— Якби знав, яке тут життя, нізащо не поїхав би, — стиха додає чоловік Ольги Марко Данилко.

— Чого?

— Чуже тут усе. Люди чужі одне одному. Ніхто нікому не потрібен.

Ольга намагається згладити одкровення чоловіка і пояснює його ностальгію тим, що, мовляв, Маркові важко через незнання мови: «Хто мову не знає, той дуже нудьгує». А от онук Данило вже зовсім німець і по-російськи насилу говорить!

Насправді Данило чудово пам'ятає і російську і українську, а в школі вчиться на клас нижче, ніж у Маріуполі. Через мову. Друзів у хлопчика небагато. Вільний час він проводить з бабусею і дідусем на городі.

Коли, нарешті, зайшлось про город, очі Марка просвітліли. І він, і Ольга, дуже зворушливо розповідали нам про своє дітище на сорока квадратних метрах. Про те, що все насіння вони купують у Німеччині. От тільки німецький часник нікуди не годиться! І городники, особливо Марко, з гордістю показали мені молоденькі пагони часнику, що їм передали з України...

Коли їм запропонували взяти участь у програмі інтеграції, переселенці не роздумували ані секунди. Адже тут вони тепер мають свій шматочок землі, на якому можна виростити свої буряки, щавель, помідори, щоб потім зварити свій український борщ...

Як розповів нам керівник проекту і директор саду Клаус Вацлавик, у Німеччині є 10 таких садів. Їх називають жіночими садами, тому що багатьма з них керують жінки. Ідея полягає в тому, щоб вивести іммігрантів з ізоляції і адаптувати в суспільстві. Нехай і не німецькому, а мультинаціональному, але ж розмовляють у ньому німецькою.

Землю іноземцям поки що виділили безплатно, як буде далі, Ольга і Марко не знають. Земля ця була непридатна — просто нікому не потрібний пустир, де більше 5 років нічого не росло. Іноземці облагородили землю, посадили городики. Крім них, є тут дерев'яний будиночок, хлівець з безплатним інвентарем. Окрім усім порівну виділених сорока квадратних метрів, бажаючим запропонували ще щось зробити для всіх. І Марко з радістю взявся облаштовувати клумбу. Ольга гордо показала нам його витвір: «Я приходжу сюди в основному у вихідні, а от Марко щодня тут порпається, щось робить».

Поряд з городом маріупольців «угіддя» угорки, родом із Закарпаття, а навпроти обробляє грядки Мохаммед з Єгипту. Як з'ясувалося, він учився в Німеччині, оженився на німкені й залишився тут. Роботи в нього немає. Виховує трирічну дочку і вдома готує під замовлення національні єгипетські страви. От для них «шеф-кухар» і вирощує різні спеції в мультикультурному саду.

А найдружніше живуть колишні маріупольці з Максом і Вією. Макс — німець, а його дружина з В'єтнаму. З ними Ольга і Марко часто влаштовують на городі спільні пікніки. А от індуса не дуже тут люблять: він увесь час хоче командувати іншими, бути в центрі уваги. Дуже кривдно стало «нашим», коли індус зламав столик на ділянці Данилка, тому що нібито не слід на городі ставити столик.

Таке от життя-буття в мультикультурному саду Берліна. А що німці, запитаєте ви? Приміром, німецький професор, сусід наших городників, не обдаровує іноземців своєю увагою. Зате дуже пильно стежить за тим, щоб вони дотримувалися усіх правил поведінки на своїх ділянках. А в цілому на такі проекти обиватель дивиться спогорда: «Чим би іммігранти не бавилися, аби не заважали жити німцям».

Яна СТАДІЛЬНА.
Фото автора.

Запрограмована зона лиха

ФАКТ І КОМЕНТАР

Буревій, що пронісся над Херсонщиною в середині жовтня, найперший прийняв на себе приморський Каланчацький район. Після загальних «реанімаційних» заходів долати наслідки стихії місцевим жителям доведеться ще довго й самотужки — коштами, передбаченими на прояви стихії, не покрити й трьох відсотків завданих збитків.

Оздоровниці потребують «лікування»

Каланчацький район — одне з улюблених місць літнього відпочинку і херсонців, і мешканців інших регіонів. Уздовж побережжя тут розташовані табори та бази відомчої належності. У жовтні сезон уже завершено, і в оздоровницях залишається тільки охорона та кілька осіб обслуги. З великими труднощами виходили вони на своїх господарів — район залишився без світла, води, телефонного зв'язку.

Власникам, які прибули, залишилося тільки підрахувати збитки та чухати потилиці: де взяти понад 200 тисяч гривень на відновлення? Обласний сільськогосподарський табір відпочинку «Райдуга», що за 400 метрів від моря, опинився на глибині півтора метра. Нині вода спала, однак геть усе всередині приміщень: ліжка, меблі — покрите товстим шаром мулу.

Човни кидало, мов пір'їнки

Голову Каланчацької райради Володимира Зінчука стихія застала на самісінькому узбережжі. Тут, у селі Приморському, встояла лише одна оздоровниця — база відпочинку НДІ проектування житлових та громадських будівель. Столичні фахівці, розробляючи проект, орієнтувалися не лише на створення модернової споруди, а й на дотримання всіх належних вимог надійності.

— Миттєво піднявся рівень води, море пішло на село. Солоні бризки нещадно плескали у вікна та двері будинків, сягали дахів. Зовсім дороги, проти вітру неможливо було рухатися навіть автомобілем, — розповідає голова райради. — Рибальські човни, мов пір'я, кидало на сушу...

— Коли почали передавати штормове попередження, що хвилі підніймуться на 28—32 дециметри, подумав: щось наплутали синоптики, — зазначає начальник районного відділу з надзвичайних ситуацій Володимир Авраменко. — Скільки працюю, такого не траплялося. І щоб вітер сягав 45 метрів на секунду, не пригадую.

Великої біди наробив буревій у райцентрі. Як і об'єктам соціального значення також завдано неабиякої шкоди житловим будинкам. Таких в Каланчаку 68, три десятки з них потребують матеріальних витрат, непосильних для власників. Зривало дахи, двері. У новозбудованій хаті родини Барановських упала стіна, зсунулася покрівля, серед ночі люди опинилися просто неба.

Кому — війна, а кому — прибутки

З людського лиха одразу мали зиск... підприємці. На ранок після стихії з усіх торговельних закладів «вимели» шифер, цеглу, цемент. Спритні бізнесмени зорієнтувалися і одразу втричі завищили ціни. Хіба впораться людині самотужки, коли ремонт покрівлі коштуватиме в середньому три тисячі гривень?

Вівці мої, вівці

— На сільських вулицях лежали зірвані дроти, — розповідає голова районної держадміністрації Анатолій Бабенко. — Остерігаючись їх розкрадання, енергетики постійно, через уцілілий радіозв'язок, зверталися до населення із закликом взяти під патрулювання пошкоджені та знеструмлені лінії. Люди організовувалися в загони й пильнували скарб від «металістів». Через добу вже працювала пекарня, дали воду та світло в лікарню.

Легше було зв'язківцям — вони під'єднали автономну дизельну «станцію».

Як подвиг, розцінили люди вчасний вихід районної газети — її редактор Галина Єрмишко взяла комп'ютера в руки і пішла на районну пошту — верстати номер.

Від бурелому потерпіло провідне вівчарське господарство району «Червоний чабан». Без даху над головою залишилося майже сім тисяч племінних овець. Ферми розсипалися, як картярські будиночки.

— Для таких ситуацій має бути створено спеціальний страховальний фонд, який би наповнювався за рахунок внесків підприємств, — ділиться думками голова райдержадміністрації Анатолій Бабенко. — А маємо на нинішній рік усього десять тисяч гривень, із яких вісім уже витрачено на подолання наслідків попередніх стихійних ситуацій. Тим часом збитки лише від жовтневого урагану сягають мало не 500 тисяч. Тож звернулися по допомогу в область, а там таких, як ми, вистачає.

Винна бідність, а не вітер

— Наші фахівці проаналізували примхи природи, вони для області не несподіванка, буревії налітали завжди, — коментує ситуацію начальник обласного управління з надзвичайних ситуацій полковник Олександр Молчанов. — Але таких збитків не було. Причина значних руйнувань — у нашому суцільному безгрошів'ї. Падають дерева, котрі давно вже набули загрозливого стану, але знести їх — немає коштів. Вони чіпляють електроопори, що теж «зносилися», обривають дроти, які відслужили по два-три експлуатаційні терміни. Така сама ситуація і з будівлями: якщо раніше вчасно ремонтували дахи, то нині достатньо проникнути вітру під ушкоджений фрагмент, як зривається вся покрівля. Немає коштів на берегоукріплювальні роботи, на протистояння підтопленням. Звісно, всього не передбачити, для того й створюється обласний резервний фонд. Але виділено для нього 500 тисяч, тоді як збитків тільки в жовтні завдано на три мільйони гривень. В кожному районі має бути запас і будівельних матеріалів, і провіанту, і пального. Та ці резерви не перевищують 20—30 відсотків від належного, а в деяких районах ще менше. Потрібен потужний резерв, а його може забезпечити економіка, що працює...

Алла БРУСИЛОВА.

Херсон — Каланчак — Приморське.

КЛУБ ЗНАМЕНИТОСТЕЙ

Віктор Павлік: «Хочу спати!»

Місцем для інтерв'ю популярний виконавець вибрав власний автомобіль. Мені вдалося зловити його одразу після приїзду зі Сполучених Штатів, дорогою на зйомки. А ввечері Віктор мав їхати на гастролі. Картинка була досить яскрава: повна машина костюмів, нескінченні телефонні дзвінки та напівсонний «український шикидим» за кермом...

— Вибач, що я весь час позіхаю... Це просто жах: сім годин різниці у часі з Америкою! Не міг заснути до четвертої ранку, а о десятій мене вже випхали з ліжка. І все! Капут! Помираю! Ці подорожі...

— Вікторе, а які мандри ви більше любите: гастролі чи відпочинок?

— Краще, звичайно, їздити на відпочинок! Не доведеться отак перебудовувати і гвалтувати свій організм. У мене зараз мрія — відіспатися.

— Думаєте, вдасться?

— Ой, Дашо, навряд. Сьогодні маю виїхати в турне: Моршин—Трускавець— Тернопіль. А я фізично не можу! Не можу — і все!

— Розкажіть про свої гастролі до США.

— Це навіть важко передати словами. Правду кажуть: краще один раз побачити, ніж сто разів почути. Америка — чудова країна, але жити я там не зміг би... Мав 12 концертів у Вашингтоні, Нью-Йорку, Філадельфії, Нью-Джерсі. Діаспора сприймала мене чудово. Люди підходили, дякували, запрошували на наступний рік. В Америці важко організувати тур, оскільки у будні люди на концерти не ходять, а дати дюжину концертів лише у вихідні неможливо. Американці казали: те, що я зміг у середу чи четвер зібрати 60 відсотків залу — фантастичний результат.

Ті українці, що мене пам'ятали, найбільше чекали саме «Шикидим». А я цю пісню приберігав наостанок...

— Ваша орієнтація на культуру Сходу і пісні турецькою мовою — це прагнення бути оригінальним чи?..

— Це насамперед захоплення Туреччиною, її піснями... Прожив там рік, швидко вивчив мову, полюбив цю країну. Навіть грав у турецькій групі «Мідас». Так прийшло розуміння їхньої музики. Турки приймали мене за свого. До речі, найважче у турецькій мові — це цифри! Я вчив їх досить незвичним чином — не зі словником і не з учителем. Я ходив... у казино! І намагався грати в лото! Ненормальна швидкість, з якою виголошувалися номери, розвивала не тільки класну реакцію, а й допомагала вивчити цифри. У турецькому ресторані я співав тамтешні шлягери, і вони користувалися шаленим успіхом, а коли повернувся на Україну, не мав ніякого іншого репертуару. На одному фуршеті дочка поета Степана Галярдади, яка щойно повернулася з Туреччини, запитала мене, чи чув я пісню «Шикидим»? Я встав і заспівав її. Тоді Степан Петрович вирішив написати український текст, твір став шлягером... і покотилося!

— Чому ви не повернулися до гурту «Анна-Марія»?

— Коли я їхав до Туреччини (а їхав передусім заробити), казав хлопцям: «Хочете — беріть іншого соліста, хочете — чекайте мене». Звісно, не дочекалися.

— А як свого часу обрали назву «Анна-Марія»?

— Це ніжне і красиве жіноче ім'я несе в собі ще й надзвичайно глибокий зміст. Марія — Мати Божа, Анна — її матір. Отож вони — праматері християнства. Ми хотіли своєю творчістю піднести духовність українців. У 93-му «Анна-Марія» була визнана кращою поп-групою України, а пісня «Ти подобаєшся мені» — кращим ліричним шлягером.

— Про любов... Вікторе, а яке місце вона займає у вашому житті?

— Знаєш, я переосмислив це поняття. І тепер головною для мене є любов до Бога, вища любов. Хоча, звичайно, я дуже кохаю дружину Лору, своїх дітей, намагаюсь зробити їх щасливими. Ці почуття допомагають творити, жити. Все що я роблю, кажу чи співаю — це мої відчуття. А що відчуваю зараз? Спати хочу...

Бесіду вела Дарія ГОРСЬКА.

СВЯТО

Стовп з енергією миру

В Івано-Франківську відбулося свято миру. Представники благодійної організації — фонду «Зірки миру» з Японії подарували місту символічний «стовп миру», на якому з чотирьох боків різними мовами написано: «Хай буде мир людству всього світу!».

— Цей знак вбирає в себе енергію космосу, енергію миру і, сподіваємось, віддаватиме її вам, — сказав президент фонду Казутоші Йошіда. А міський голова Зіновій Шкутяк пообіцяв встановити стовп на одному з майданів. Івано-Франківськ — третє місто в Україні, куди завітали з такою місією японські друзі. Під час свята було підписано угоду про співпрацю між Івано-Франківською гімназією № 1 та «Зірками миру».

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківськ.

ОБ'ЄКТИВ

24 жовтня. Москва. Прем'єр-міністр України Віктор Янукович і глава уряду Росії Михайло Касьянов по завершенні україно-російських переговорів з питань Азовського моря та Керченської протоки.

24 жовтня. Київ. Творчий звіт Вінницької області в Палаці культури «Україна». Фрагмент спортивно-хореографічної композиції «Веселкова феєрія».

26 жовтня. Київ. З нагоди святкування в Україні Дня рятівника відбувся парад старовинної та сучасної пожежно-рятувальної техніки на Хрещатику.

25 жовтня. У столиці України розпочалися «Сезони моди-2003».

29 жовтня. Біла Церква. Напередодні Дня ракетних військ та артилерії в 459-й ракетній бригаді Об'єднаних сил швидкого реагування пройшли планові навчання.

27 жовтня. Краснодар. Голова Ради міністрів Криму Сергій Куніцин і глава адміністрації Краснодарського краю Олександр Ткачов після підписання Меморандуму про дружбу і співробітництво між Краснодарським краєм і Автономною Республікою Крим.

30 жовтня. У Київському національному університеті ім. Т. Г. Шевченка відбулося нагородження студентів —переможців Всеукраїнської універсіади «Інтелектуал XXI сторіччя» і міжнародних конкурсів. У президіумі: представник Міністерства освіти Борис Кремінський, перший проректор Київського національного університету Олег Третяк і голова Ради фонду інтелектуальної співпраці «Україна—XXI сторіччя» народний депутат України Богдан Губський.

28 жовтня. Донецьк. Працівники аварійно-рятувальних служб піднімають із річки Кальміус тролейбус, у якого відмовила гальмівна система. Внаслідок аварії семеро осіб з травмами різного ступеня тяжкості доставлено до лікарні.

Сім днів з життя країни очима фотокореспондентів Михайла ГОЛЯКА, Анатолія СЕЛЕНТІЯ, Укрінформу, УНІАН та Прес-КІТ

Україна олімпійська: 1952—2004

Писати про Володимира Голубничого мені і легко, і важко. Бо ця стаття буде тисячною або тисяча десятою з тих, які я вже написав про нього. Бо минуло рівно п'ятдесят років з того дня, коли під страшенною зливою на стадіоні імені Хрущова в Києві він обійшов мене за пару кіл до фінішу десятикілометрової дистанції і в 17 років став чемпіоном України. Я був вихований розповідями газети «Советский спорт» про благородство і чесність. А тому підійшов до на диво кремезного сумського хлопця і потиснув йому руку. Хлопець щиро здивувався і запитав, хто я такий. Я дуже образився, бо саме збирався врешті стати не призером чемпіонату України, а чемпіоном. Та виявилося, що моє прізвище йому все ж знайоме. Я дізнався, що він першорозрядник з лижних гонок, що рекорди Сумщини зі спортивної ходьби, які належать йому, перевищують рекорди України і не зареєстровані лише тому, що «все одно ніхто не повірив би». Особливо вразило мене, що він, побившись об заклад з лижником Гризловим, зробив тисячу присідань поспіль.

Може здатися, що я пишу не про Голубничого, а про себе. Але ж вісім років ми жили і тренувалися поруч на зборах команд України, профспілок СРСР, Радянського Союзу, товариства «Спартак». Не можу сказати, що були і залишилися друзями. Адже мало того, що він був для мене суперником номер один на київських (коли він навчався у столиці), республіканських і всесоюзних змаганнях, так одного разу з'ясувалося, що й він вважає мене за конкурента, а тому іноді вранці ховається в кущах поблизу будинку на вулиці Горького, де я жив, щоб дочекатися мого виходу на тренування і простежити, як я ганяю з нелюдською швидкістю по вулицях Києва.

На відміну від мене, який вважав за суперників тільки тих, кого не міг обігнати, він вивчав кожного, з повагою ставився до всіх без винятку. Потім він встановив у Москві свій перший всесоюзний рекорд на новій олімпійській дистанції 20 кілометрів, а незабаром у Києві став рекордсменом світу. Без нього я ніколи не став би майстром спорту, бо постійне спілкування з ним примушувало тягнутися, збільшувати обсяг тренувань, збагачувало мене практичним досвідом, бо мій тренер Володимир Єфремов був метальником за легкоатлетичною спеціалізацією і дуже доброю людиною, а Володю тренував Василь Іполитович Поляков, чудовий фахівець саме з лижного спорту і ходьби.

Голубничий обов'язково потрапив би на XVI Олімпійські ігри в Мельбурні, хоч саме з ходьби конкуренція була страшенна, про що свідчить потрійний успіх радянських скороходів — чемпіоном став москвич Леонід Спірін, другим прийшов литовець Антанас Мікенас і третім — естонець Бруно Юнк. А Володя, який жив бідно і часто харчувався тільки гнилою картоплею, одержав запалення печінки, спортивну стипендію з нього зняли, як з безперспективного. Він узяв відпустку в інституті фізкультури і якимось дивом вилікувався в себе в Сумах на березі річки Сож.

Треба сказати, що він з дитинства недочував на праве вухо — під час окупації його вдарив німецький солдат. Цікаво, що через це Володя не чув попереджень голосом, які давали раніше судді за порушення стилю ходьби (нині показують прапорець або спеціальні таблички), і його знімали з дистанції, поки він не виробив бездоганний стиль пересування.

1957 року він знову з'являється на доріжці, повний сил і енергії. Ми завжди поруч навіть на дистанції і лідируємо по черзі, поки він не виходить вперед на фініші. Але 1958 року на змаганнях у Краснодарі я виграю весняний чемпіонат Союзу, а Голубничий не закінчує дистанції. Та на чемпіонаті України в Сімферополі Володя обійшов мене на три кола і встановив свій другий світовий рекорд на дистанції 20 кілометрів, а я прийшов навіть третім.

Через кілька років моя спортивна кар'єра скінчилася, а Володимир Голубничий виступав 25 років і перетворився на легенду українського радянського спорту. 1960 року на своїх перших серйозних міжнародних змаганнях в Римі він одразу стає олімпійським чемпіоном і заслуженим майстром спорту. Його тренеру належало стати заслуженим, та в Москві не хотіли давати провінціалу всесоюзне звання. Тоді Голубничий на прийомі спортсменів у Кремлі вирішив підійти до Хрущова, який у центрі Георгіївського залу розмовляв з Ларисою Латиніною. Як розповідав потім Володя, він попрямував до генсека, але раптом дорогу заступив якийсь чоловік і, не обертаючись, процідив крізь зуби: «Туди не можна!»

Але ж олімпійські чемпіони не здаються! Володя розігнався спортивною ходою в напрямку Хрущова, але звідкись взявся отой самий громадянин в цивільному, сильно штовхнув скорохода плечем і вже голосно повторив: «Тобі ж сказано, що туди не можна!» Рідкісне звання заслуженого тренера СРСР Василю Іполитовичу все ж присвоїли.

А я тим часом, вже у ролі спортивного судді і журналіста, спостерігав зростаючі успіхи сумчанина і рідкісні невдачі. Дивився, як він збуджено готується до старту, потім йде обов'язково в групі лідерів, з обличчям, на якому страждання — йому часто доводилося терпіти біль у тій клятій печінці.

І знову я помилився. Думав, що Олімпіада 1960 року в Римі буде для нього останньою. Та він переможе ще раз 1968 року в Мехіко, буде третім 1964 року в Токіо, другим — 1972 року в Мюнхені, сьомим — 1976 року в Монреалі. У 38 років він приїде на чемпіонат Європи до Рима і знову в страшенну спеку переможе. Здивовані італійські журналісти не могли повірити, що це той самий Голубничий, який у вічному місті здобув свою першу олімпійську золоту медаль.

Він збирався змагатися ще й на Олімпіаді в Москві 1980 року. Та Держкомспорт Союзу не підтримав прохання сорокарічного скорохода, а МОК забув його запросити як VIP-персону.

Ви й нині можете написати Володимиру Степановичу за простою адресою: Суми, Голубничому. Почесного громадянина міста тут знає кожен перехожий. Він і досі часто відвідує спортивну школу імені Голубничого. Був депутатом обласної ради, членом ЦК ВЛКСМ, має почесні звання заслуженого тренера, заслуженого працівника культури, заслуженого майстра спорту, арбітра всесоюзної та міжнародної категорій, ордени радянські й українські. Були кілька важких років, та нині вони позаду. Голубничий, один з небагатьох в Україні, одержав Олімпійський орден МОК, президентську стипендію.

Він часто приїздить на різні свята до Києва. Ми зустрічаємось і за чаркою згадуємо минуле. Здоров'я тобі, Володю!

Володимир МАЄВСЬКИЙ.

ІМЕНА

Володимир ГОЛУБНИЧИЙ

Досьє «Голосу України»

Голубничий Володимир Степанович, олімпійський чемпіон з легкої атлетики на дистанції 20 км. 1960, 1968 рр. (Рим, Мехіко), завоював срібну медаль на Іграх 1972 р. (Мюнхен), бронзову — у 1964 р. (Токіо). Чемпіон Європи 1974 р., СРСР — 1960, 1964—1965, 1968, 1972, 1974 рр.

На знімку: Володимир Голубничий.

Фото автора.

КОМУНАЛКА

Борги ростуть

З початку року заборгованість із заробітної плати на підприємствах Миколаєва зросла на мільйон гривень, а кількість підприємств-боржників збільшилась удвічі. Сьогодні 122 підприємства винні людям понад 14 мільйонів гривень. Особливо затримують зарплату житлово-комунальні підприємства. Порівняно з початком року заборгованість зросла на 17,7 відсотка. Причини — невідповідність тарифів з кварплати, бюджетна заборгованість з пільг і субсидій та низький рівень оплати населенням спожитих житлово-комунальних послуг.

Олена ІВАШКО.

Миколаїв.

Цеглина, що стане фундаментом

РЕПОРТЕР

7 серпня в «Голосі України» вміщено інформаційну замітку «Роботу дасть «Леоні». Йшлося в ній про намір відомого німецького концерну спорудити в місті Мукачевому завод з виготовлення автомобільних електромереж. І ось я на території майбутнього підприємства.

— Цим самим розпочато реалізацію інвестиційного проекту, вартість якого майже 15 мільйонів євро, — сказав голова правління «Леоні АГ» Уве Ламанн. — Приблизно через рік завод, який стане одним із найсучасніших підприємств нашого концерну в Європі, дасть роботу більш як двом тисячам закарпатців.

Заступник голови Закарпатської обласної ради Ернест Нусер зазначив:

— Ще кілька століть тому перші німецькі колоністи знайшли тут свою другу батьківщину й багато зробили в будівництві, ремісництві та інших галузях. Нинішні наші партнери — саме з того регіону, звідки походили їхні предки. Перший камінь, який ми сьогодні закладаємо, стане часткою міцного фундаменту україно-німецького мосту дружби й співробітництва.

За словами міського голови Василя Петьовки, в економіку Мукачевого останнім часом інвестовано понад 30 мільйонів євро.

Як стверджував представник Посольства Німеччини в Україні Ганс Шмідт, німецькі інвестиції знаходять у нашій державі загалом і на Закарпатті зокрема сприятливий клімат. Це підтвердив досвід таких відомих фірм, як «Сіменс», «Фольксваген» тощо. А першим кроком фірми «Леоні» було спорудження заводу в Стрию Львівської області. Підкреслювалося, що Закарпаття може стати невдовзі кордоном Євросоюзу.

Паралельно з будівництвом заводу фірма готуватиме фахівців. Для цього на території колишнього «Електрону» створено навчальну базу.

Голова Закарпатської облдержадміністрації Іван Різак в одному з інтерв'ю щодо закладення першого символічного каменя на будівництві у Мукачевому зазначив:

— Подія ця стала наслідком активної праці та щирої зацікавленості нашим регіоном з боку Бюро німецької економіки в Україні та, зокрема, її делегата, члена консультативної ради з питань іноземних інвестицій в Україні пані Карін Рау... У нас працюють 48 підприємств із німецькими інвестиціями. Ними в економіку області вкладено понад 17,8 мільйона доларів США. Зовнішньоторговельний оборот Закарпаття з Німеччиною зріс цього року на 34 відсотки.

Іван ГУДЗОВАТИЙ.

Закарпатська область.

Острів тверезіння

— На дідька тобі ті Канарські острови! — сплеснув руками приятель. — От я знаю острів так острів!.. Записуй адресу — вражень буде море!..

Отож, щоб записати всі враження від відпочинку на рекомендованому острові, я вирішив вести щоденник.

25 липня

Борт кукурузника, що виконує авіарейс за курортним маршрутом.

— Температура повітря плюс 29, — перекрикуючи торохтіння літачка, вигукнула бортпровідниця при підльоті до острова. — Міцність місцевого фірмового напою «Дантист» 84 градуси. До бази відпочинку «Острів тверезіння» найпростіше дістатися після зупинки у пивниці «Для тих, кому за 300 (грамів)»...

Увечері того ж дня

Нарешті скуштував фірмовий напій «Дантист»!!!

Через півгодини того ж дня

Дурман, блекота, полин, молочай, осот, буркун... Тільки отямившись, почав я згадувати назви бур'янів, на яких, схоже, настоювали пекельну суміш. А щодо назви, то вона повністю відповідає дійсності. Адже після того, як ковтнеш питва, то, відхекуючись, довго сидиш із роззявленим ротом, немов на прийомі у стоматолога...

Крім того, «Дантист» має ще одну вузько фахову особливість. Під його дією у мене вмить розплавилися нещодавно поставлені пломби, і тепер дірки в зубах, мабуть, такого ж розміру, як витріщені очі сусіда, що он, неборака, щойно теж випив фірмового напою.

26 липня

Сказати, що «Острів тверезіння» оточує море спиртного, — це нічого не сказати. Вся база відпочинку нагадує собою велетенську калюжу з пива, шампанського, віскі, бренді, коньяку, горілки, самогонки і різних там спотикачів, вин та наливок. Пий — не хочу. Але не все підряд. Бо куди не глянеш — застережливі попередження: «Привозити з собою і розпивати безалкогольні напої суворо забороняється!»

Тому поки що мені вдалося тут побачити тільки одну тверезу людину. І то це був комічний персонаж на сцені тутешнього самодіяльного театру.

27 липня

— Третім будеш? — змовницьки спитав мене зранку сусід.

Відразу закалатало серце, пересохло горло і чомусь занила потилиця.

— А є?

— Знаю, де взяти...

Справді знає, бо невдовзі ми, боячись насмішок та глузувань, замаскувалися в густих будяках. Та хто не ризикує, той не п'є... мінеральної води. Саме її літрову пляшку ми розпили втрьох.

Звісно, що мало! Отож пішли шукати добавить. І нарвалися на докірливі погляди відпочивальників. Дехто дивувався, хтось не вірив власним очам, а комусь ми здавалися дуже огидними...

— Надудлився води, так сиди каменем, щоб тебе менше хто бачив! — з презирством кинула мені моя приятелька. — Бачити тебе тверезого вже немає сил!

Ще меншим дипломатом виявився наш спільний знайомий. Коли почув мою відмову випити нарешті спиртного, відразу схопив за петельки: «Гониш?!»

Коротше, меблі в номері тепер згодяться тільки на дрова.

28 липня

Місцева стіннівка «Щоб через вінця лилося» під рубрикою «Тверезості — бій!» дошкульно описала нашу вчорашню тверезу бійку. Ще й помістила карикатуру. А ще досить прозорий натяк: щоб своєю поведінкою не ганьбити гідність відпочивальників, чи не пора декому пакувати валізи?

Словом, оргвисновки не забарилися — і нас утришия витурили з екзотичного закладу...

На цьому записи у щоденнику закінчуються. Але ж буде нове літо. І воно теж буде багате на пригоди. У цьому ви зможете пересвідчитися і на власному досвіді.

Павло КУЩ.

Мал. Олександра МОНАСТИРСЬКОГО.

Цього дня

■ 1848 р. У Львові спалахнуло збройне повстання, придушене австрійськими властями. ■ 1918 р. Проголошено Західно-Українську Народну Республіку (ЗУНР). ■ 1922 р. Великі національні збори Туреччини скасували султанат. Кінець Османської імперії. ■ 1939 р. Включення Західної України до складу СРСР та возз'єднання її з УРСР. ■ 1944 р. Помер Андрей Шептицький, митрополит греко-католицької церкви. ■ 1965 р. У Канаді почала виходити українська газета «Життя і слово». ■ 1991 р. Верховна Рада ухвалила Декларацію прав національностей України.

АСТРОЛОГІЧНИЙ ПРОГНОЗ

з 3 по 9 листопада 2003 року

ОВЕН. Можуть статися зміни на краще на роботі — підвищення окладу, переведення на вищу посаду чи перехід на іншу роботу. Цього тижня ви можете вдало вирішити питання, пов'язані із спільними або чужими грошима, зі спадщиною. Домашні справи потребуватимуть систематизації і послідовності. Визначте міру важливості й черговості їх виконання.

ТЕЛЕЦЬ. Своєю поведінкою викликатимете прихильність оточуючих. Будете помітні в суспільстві, на вас звертатимуть особливу увагу. Використайте час, щоб стати популярніше. Чимало ваших справ будуть успішними завдяки партнеру. У вас буде нагода виявити себе. Цими днями повернетеся до навчання або пошуку потрібної інформації.

БЛИЗНЮКИ. Будете захоплені роботою, виконанням службових обов'язків. Можливо, серед оточуючих з'явиться співробітник, який приверне вашу увагу. Турботи можуть бути пов'язані з переїздом, отриманням квартири, купівлею будинку або дачної ділянки, нових меблів, ремонтом квартири — загалом з поліпшенням житлових умов. Потрібно приділити також увагу здоров'ю.

РАК. На вас чекає успіх в особистому житті, в спілкуванні з коханими і дітьми. Якщо є творчі задуми або ідеї, сміливо втілюйте їх у життя. Можливі вдалі фінансові операції, успіхи в публічних виступах, на сцені. Ви будете привабливі, помітні для протилежної статі. Успішними можуть бути поїздки, вони розширять коло спілкування і знайомств.

ЛЕВ. Найважливішим для вас цього тижня буде сім'я або дім. Якщо є нагода, організуйте для домашніх свято або запросіть додому гостей. Та водночас знайдіть можливість, щоб хоч трохи побути на самоті.

ДІВА. Це прекрасний час для інтелектуальної діяльності й навчання. Ви легко сприйматимете інформацію, спілкуватиметеся. Можуть бути дуже захопливі поїздки і знайомства з відомими і цікавими людьми. З'являться довгострокові плани.

ТЕРЕЗИ. У центрі уваги може бути питання заробітку або цінностей. Можливо, захочете отримати зиск від прихованої діяльності. Вона буде успішна. Організуйте зустріч із своїм керівництвом у неформальній обстановці. Нарешті побачите результати багаторічної праці. Приділіть більше уваги своїм батькам.

СКОРПІОН. З'явиться бажання бути в центрі уваги, зібрати своїх друзів або однодумців, можливо, з метою об'єднати їх. Очолите великий колектив або отримаєте прибуток від громадської роботи. Використайте цей тиждень, щоб мати заступництво впливових людей або допомогу авторитетних друзів. Поверніться до навчання або самовдосконалення. Можете зустріти старих знайомих або вирушити в поїздку.

СТРІЛЕЦЬ. Цими днями найкомфортніше почуватиметеся на самоті. Це сприятливий час для творчої або науково-дослідної роботи, котра наблизить мету, принесе неабиякий професійний успіх і відкриє нові перспективи. Вам повернуть борг. Використайте цей тиждень також для профілактичного лікування.

КОЗЕРІГ. У колі ваших інтересів — друзі й однодумці. Можуть з'явитися також багаті спонсори або впливові особи, що допомагатимуть зробити кар'єру чи завоювати репутацію. Будь-яка протекція може зіграти значну роль у вашому житті. Серйозно займатиметеся своєю освітою, що в майбутньому відкриє перед вами нові горизонти.

ВОДОЛІЙ. На вас чекає успіх, хоч би що робили. Хтось може отримати нагороду або премію. У когось налагодяться добрі стосунки з начальством і підлеглими. Ви здатні цього тижня вирішити питання, пов'язані з новими проектами і їх фінансуванням. Але належить зробити те, що не було зроблено. Це буде копітка робота й серйозний вантаж відповідальності. Та успіх все одно можливий.

РИБИ. З'являться нові можливості завдяки партнерським або подружнім стосункам. Обговоріть свої довгострокові плани, пов'язані з поїздками. Матимете змогу розширити свій кругозір, поглибити знання й налагодити перспективні інтелектуальні зв'язки із закордоном або іншими регіонами.

КАРИКАТУРИСТ ПРОДОВЖУЄ ТЕМУ

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Мал. Володимира КАЗАНЕВСЬКОГО.

Тези й антитези

■ Глибоко наш народ копає, все шукає пекторалі...

■ Немає пророка у своїй Вітчизні і, мабуть, уже ніколи не буде.

■ Не заважай жовтій пресі стати жовто-блакитною!..

■ Справжній патріот батьківщини той, хто захищає корову сусіда.

Володимир ГОЛОБОРОДЬКО.

Оце радість!..

— Ой, Зіно, зі мною нині таке трапилося, таке трапилося! — переступивши поріг, сипонув Січкар до дружини.

— Що саме?

— Та ти не повіриш!

— Ну-ну?

— Тепер нам такий прибуток, такий прибуток!

— Тобі підвищили платню?

— Де там! Хоч би видали те, що винні.

— Повернули гроші, що ми, йолопи, вклали у трастову компанію?

— Еге ж, зараз.

— Доповзла, нарешті, черга на квартиру?

— Е, в старі часи не отримав, а тепер...

— Спадок випав? Від іноземного родича?

— Звідки? Мої всі тут, до того ж бідні, мов церковні миші.

— Виграв у лотерею? Виявився стотисячним відвідувачем, і тобі подарували телевізор? — видавала далі свої версії дружина.

— Атож, з моїм щастям.

— Ну, тоді не знаю. Кажи!

— Їду я оце вранці на роботу в трамваї. Проходить вагоном кондукторка і вимагає в пасажирів гроші за проїзд.

— Ну то й що?

— Наближається до мене... і йде собі далі. Не запропонувала навіть узяти квиток!

— Ну то й що? Прогавила.

— У тому-то й річ, що ні. Глянула і пішла. Пересідаю далі в тролейбус — там те саме. Й увечері, коли вертався додому, те ж: кондуктори не звертали на мене жодної уваги! Розумієш, що це означає?!

— Що?

— Вони гадають, що я вже пенсіонер! Тобто маю вигляд принаймні на шістдесят, чи навіть більше. А мені ж тільки півста! Лише півста! Оце радість, так радість!..

Савелій ЦИПІН.

СІМ МІШКІВ ГРЕЧАНОЇ ВОВНИ

Чисто конкретно

Триває тріумфальна хода мафії Банановим Маразмадором. Для зміцнення своїх позицій усім регіонам, котрі мафіозі вже взяли під свій дах, надаватимуть статусу «спеціальних».

Ходять чутки

За величезні успіхи у справі сприяння мафіозі Бананового Маразмадору останні вирішили свою генеральну прокуратуру перейменувати у маршальську.

Справжня незалежність

Найнезалежнішою гілкою влади у Банановому Маразмадорі є судова. В усякому разі вплинути на суддів, щоб ті ухвалювали рішення, керуючись винятково законом, поки що в цій республіці не вдається нікому.

Безумовний позитив

У Банановому Маразмадорі нині спостерігається справжній бум позитиву. Спочатку мафія хотіла підняти ціни на 75 відсотків, але підняла їх лише на 73 відсотки. Позитив? — безумовно!

Наказано вірити

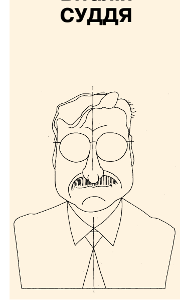
Хто не вірить, що народ Бананового Маразмадору живе як у Бога за пазухою, нехай з розумним виглядом вилупить очі на хитру діаграму, що її розміщено в газеті «Вовчі відомості».

Бізнесмени у папахах

Бананoвий Маразмадор уже практично роззброївся. Але не тому, що він такий миролюбний, а тому, що всю зброю армійські генерали розпродали направо та наліво.

Олександр ПЕРЛЮК.

Чергував по «Куреню» Віталій СУДДЯ

НАРОДНИЙ КАЛЕНДАР

Листопад вересню онук, жовтню син, а зимі рідний брат

4 листопада — «Казанський день», Казанської Божої Матері. Межа переходу від осені до зими — міцно сковується земля, «морозцям дорогу вказує». Якщо зранку дощить, то надвечір має піти сніг — ознака ранніх підсніжників.

5 листопада — Якова. Якщо піде град або снігова крупа, то на Мотрону (22) прийде справжня зима.

Прикмети листопада

■ Грім у листопаді — на малосніжну зиму, але на рік врожайний; якщо загримить при місяці уповні — хліб уродить на полях, а в долинах буде поганий.

■ Пізньої осені вітри зі сходу — весна буде холодна.

■ Якщо восени рано нанесе снігу, а над ним хмара — хорошої погоди не чекай.

■ Якщо зірки на небі яскраві — на гарну погоду, тьмяні — на дощ або сніг.

■ Сонце рухається немовби в тумані — на дощ.

Голос України

Редактор номера Віталій СУДДЯ.

Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Ціна договірна

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для індивідуальних передплатників — 40224, для підприємств і організацій — 60955.

Загальний тираж 159000.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»

Зам. 0311203. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 454-84-92; телефакс — 234-72-54; відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44; телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій

Internet: http://uamedia.visti.net/golos

Передплата на газету «Голос України» (on-line) за адресою: www.dnepropochta.dp.ua; www.presa.ua

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»